

[Waldorff]

ikke nogen indgreb fra statens side over for Københavns kommune og hovedstadsområdet, på trods af at man her har et område, hvor planlovene og især intentionerne i planlovene klart bliver overtrådt på den ene og den anden måde. Miljøministeren taler om hele den byudvikling – jeg er enig i meget af det – og om den udtynding, der skal ske af byområderne, idet der skal skabes balance mellem bolig og erhverv. Men det hjælper jo ikke noget at have det som en hensigt, når man f.eks. kan se, at Københavns kommune har magt til at se stort på de intentioner, som i mange år har ligget i planlægningen, og så bare lade tingene køre på deres egen måde. Miljøministeren siger f.eks. – meget fornuftigt, synes jeg – at det er vigtigt at prøve at bevare ikke-forurenende industri og erhvervsliv i forbindelse med boligområder. Alligevel har Weidekamp i årevis kørt med totalsaneringer, hvor erhvervene bare forsvinder. Det er bare én ting. Tiden er gået, og der er ikke rigtig mulighed for at tage alle de andre detaljer op i forbindelse med Københavns kommune.

Jeg mener, at pointen i det her er, at redegørelsen i virkeligheden ikke leverer de midler, der skulle til for at lave den nødvendige planlægning. Tværtimod fastholder redegørelsen det borgerlige synspunkt, at det er privatkapitalen og det er de relativt velaflagte, der skal have lov til at diktere samfundsudviklingen.

Man kan sige til allersidst, at måske er det alligevel ikke så forskelligt fra de landsplanredegørelser, vi plejer at få – selv om jeg synes, det var en glimrende kritik, hr. Camre fremsatte.

Steffensen (KrF):

Til de få ordførere, der har haft kritiske bemærkninger til landsplanredegørelsen, vil jeg gerne bemærke, at når man i den sidste måneds tid har været rundt til mange kommunale forsamlinger, har man erfaret, at langt de fleste har modtaget denne landsplanredegørelse meget positivt. Det hænger efter min opfattelse sammen med, at redegørelsen er et led i regeringens økonomiske politik, hvor planlægningen må være med til at sikre den bedst mulige udnyttelse af de økonomiske ressourcer, vi har. Men jeg tror også, det hænger sammen med en anden ting.

Ministerens redegørelse viser, at der er et udmærket instrument til den nødvendige omstillingsproces i kommunerne. En styrkelse af nærdemokratiet er ønskelig. Jeg tror altså, man kan tage ad notam, at det er et udbredt ønske hos ganske mange kommunalpolitikere. Det er det naturligtvis ud fra den logiske betragtning, at det er ude i kommunerne, man har kendskab til de praktiske forhold; det er dér, man skal realisere de ting, som ligger i planlægningen.

Det er kristeligt folkepartis opfattelse, at der opnås de bedste resultater i en økonomisk stram tid ved at lade planlægningen være baseret på størst mulig decentralisering i beslutningsfasen, når de overordnede rammer er fastlagt.

Vi er derfor også meget tilfredse med, at miljøministeren i redegørelsen giver udtryk for, at han er af den opfattelse, at det just er ude i befolkningen, de bæredygtige løsninger skal findes. Det er ikke et forsinkende element, som nogen måske vil hævde, men ganske enkelt det, der giver en nødvendig og rimelig planlægning styrke. Derved får den bærekraft i de områder, hvor den skal fungere.

Det er kristeligt folkepartis opfattelse, at det enkelte menneskes og dermed også samfundets interesser bedst tilgodeses ved, at planlægningen foregår på en sådan måde, at man i højeste grad – så meget, som der nu er mulighed for – tilgodeser de mindre enheder. Det sikrer overskueligheden, det øger ansvarligheden, og det skaber også færre sociale problemer. Det er derfor vigtigt, at planlægningen sikrer en øget decentralisering og en styrkelse af lokalsamfundene. Det er der mange ordførere der har givet udtryk for, og det er der åbenbart stor og bred enighed om i folketetinget.

Vi har altid ment, at de fysiske omgivelser spiller en stor rolle for familien og for den enkelte, hvorfor det naturligtvis også må være vigtigt, at der skabes trygge vilkår, også fysiske vilkår, både for børnene og for de ældre, og at der også er uddannelsesmuligheder for de unge i det samfund, vi planlægger for. Det må derfor ikke i planlægningen umuliggøres for det enkelte lokalsamfund at tage initiativer til bevarelse eller til styrkelse af den service, der er en nødvendig forudsætning for bevarelsen af de mindre byer og